

*El secret
de
Caterina Cremec*

Lourdes Boïgues

Edicions del Bullent

Caterina Cremec es despertà després de 72 hores de son. Tenia els ossos cruixits i continuava esgotada. Però la curiositat i l'emoció la feren alçar d'un bot i córrer cap a la finestra. Va obrir-la després de lluitar contra els forrellats i un corrent d'aire glaçat l'espavilà. Era de nit, els fanals del carreró estaven apagats i la foscor era absoluta, allà dalt hi havia un tros de cel amb dos miserables estels.

«No ho he somiat, perfecte, sóc a València», pensà escalfant-se les mans amb l'alé.

Es moria de ganes de conèixer la ciutat i ho faria ara mateix. Obrí l'armari: la roba estava pulcrament col·locada en perxes i calaixos (Dukhan era molt eficient). Va posar-se un jersei negre de coll alt, una falda llarga de vellut roig i les seues botes preferides.

Caterina Cremec era una xica d'alçada mitjana, amb el cos de corbes suaus, pits menuts i cames fines. Lluïa una esplèndida cabellera daurada i els ulls verds li refulgien en la pell blanquíssima, quasi transparent.

–Me'n vaig a fer una passejada –anuncià a l'enorme home que seia a la saleta.

–No és una mica prompte? El rellotge marca les vuit de la vesprada.

–Sí, però està completament fosc. I no m'aguante, vull trepitjar el sòl d'aquesta urbs.

–Jo t'acompanye.

–No, preferisc anar sola.

L'homenàs de cap poderós i membres musculats la mirà empenyat. Caterina no sabia quan imposava més: si amb aquella figura humana o amb l'aspecte feréstec diürn.

–Doncs pren-te açò. Pareixes molt feble i no puc consentir que t'ocórrega res de dolent.

Caterina guaità amb desconfiança l'ampolleta de líquid roig que li oferia el seu guardià.

–D'on ho has tret!? Ja t'he dit que vull començar una nova vida, prou atacs i terror.

–Calma't, no he sortit de cacera. Sortosament ací podem trobar de tot... sota pagament, és clar.

Caterina va beure's el contingut de l'ampolleta i ràpidament li tornaren les forces. La transparència de la pell esdevingué rosada.

–Gràcies Dukhan, servidor fidel. Sàpigues que en aquest lloc seràs solament el meu padrí, ets lliure d'entrar i eixir quan vulgues. Per la meua banda, desitge aconseguir l'autosuficiència, valer-me per mi mateixa...

Dukhan pegà un bufit, com volent dir que ja se sabia aqueixa història i que n'estava fart. Així és que Caterina callà i es disposà a sortir per la porta.

–Vés amb compte i posa't la capa –l'aconsellà ell.

–I tu, afaita't –repliquà la xica–. Sembles un ós.

Li sabia greu que Dukhan l'haguera acompanyada des de Romania. La mansió de l'avi Ivan estava situada en un

acollidor racó del país, entre la verdor idíl·lica dels boscos i l'agressivitat salvatge de muntanyes punxegudes. Els nuclis humans més propers eren menuts i tranquils, amb persones de mirada fugissera i veu cautelosa. En canvi açò era un altre món, no hi havia bosc ni muntanyes, sols carrers asfaltats i voreres estretes. A les vuit i mitja de la vesprada d'aquell dijous de novembre la gent hi passejava, xerrava i reia alegrement. Els valencians no la defugien, enderiats en les seues coses.

Caterina Cremec estava acostumada que l'assenyalaren. A la mansió, hi vivien una vintena de parents més els servidors, tots l'anomenaven *la renegada*. Per quina raó? Doncs perquè ella no participava en la vida social del grup, perquè no era feliç fent les coses que feia la resta. El bullici del saló la pertorbava i no entenia les converses insulses de les vetllades. Allò que els altres consideraven un plaer, ella ho trobava una obligació. La mirada terroritzada dels pobres vilatans la deprimia, llur obediència servil l'exasperava. Per què no se sublevaven contra els Cremec? Per què aguantaven tantes vexacions sense badar la boca?

I a pesar de la seua raresa, l'avi l'estimava. Hom deia que era la favorita del comte, qui mai es queixà ni es burlà de Caterina. Tanmateix el vell sofria en silenci el comportament de la seua néta.

Potser si visqueren els seus pares... ells comprendrien que s'ofegava en la gran mansió, que necessitava tenir intimitat i sentir-se lliure. Que no suportava la vida que els altres havien dissenyat per a ella, que no era l'ama del seu destí. Per això va decidir marxar.

L'avi l'havia deixada anar molt preocupat, posant com a condició la companyia de Dukhan. Ella havia triat

València perquè n'havia sentit a parlar a la tia Roxanna, la qual hi havia passat llargues temporades i li havia ensenyat l'idioma.

Ivan s'entestà a enviar-li una assignació mensual, Caterina hi acceptà momentàniament, però tenia altres plans quant als diners. De fet, la descendent dels Cremec von Holtzseinn tenia molts projectes, però no volia precipitar-se.

Ara caminava sense pressa pels carrers del barri vell. Desimbolta i alhora prudent, mantenint certa distància respecte dels vianants. Després, quan la ciutat quedà quasi deserta i es féu el silenci, va esclatar d'alegria. Per fi podia campar al seu gust.

La majoria d'edificis eren bells però necessitaven una restauració urgent. Els jardins pareixien menuts oasis al bell mig d'un immens desert gris. Els carrers formaven un laberint capritxós que engolia els despistats, però ella tenia un gran sentit de l'orientació i no es perdria.

Un home que havia begut massa se li acostà i li amollà paraules grolleres, tanmateix la mirada de Caterina l'espantà i fugí com una ànima del purgatori. Ella va riure per sota el nas, de vegades resultava útil ser paorosa.

Descobrí indrets amb noms curiosos, d'on s'escoltava una música infernal i en sortien joves sorollosos. Devien ser pubs o discoteques. Li cridà l'atenció la quantitat de gent que fruïa de la nit i l'alegria que desprenien. Li abellia endinsar-se en algun dels locals, però encara no se sentia prou segura.

Finalment decidí tornar a casa, més que res per no preocupar Dukhan. Quan pujava els deteriorats esglaons de l'edifici, va topar-se amb una parella extravagant.

–Ei, tu ets la veïna nova, veritat? –li etzibà la noia, vestida de parracs i amb els cabells morats.

–Sí, em diuen Caterina –es presentà molt amablement.

–Nosaltres som Tatxo i Xana –contestà la xica.

–Moles, tia. Per fi una veïna legal, no com la resta de *friquis* que tenim ací –digué el xic que portava mitja cara tatuada–. Quan vulgues fer-nos una visita, no ho dubtes, tia. Ara anem a treballar, som artistes.

–A treballar a la nit? –s’estranyà Caterina.

–És clar, dona –corroborà la xica–. Durant el dia és massa avorrit. Fins aviat!

Que interessant això de treballar a la nit! S’acomiadà de Tatxo i Xana i entrà en casa molt animada. Se li obrien noves perspectives.